

ktoré vopred zaslúbil (evanjelium) skrze svojich prorokov vo svätých písmach

Rímskym 1:2

všetkým, ktorí ste v Ríme, milovaným Božím povolaným svätým: milosť vám a pokoj

od Boha, nášho Otca, a od Pána Ježiša Krista!

Rímskym 1:7

Podľa verša Rímskym 1:1-2 vieme, že evanjelium Boh zaslúbil skrze svojich prorokov vo Svätých Písmach. Pavol tým tu hovorí, že to nie je terajšia novozákonná správa, nie je to niečo nové, čo tu ešte nebolo. Pavol prehlasuje tú istú správu, ktorú prehlasujú proroci v Starom

zákon. Oni hovoria o tom istom Mesiášovi, o ktorom teraz v liste rímskym hovorí Pavol. Verili, že je to len cez Mesiáša, že sa človek môže zachrániť. Boží plán spásy bol celý zjavený v Starom zákone. Hovorí o prichádzajúcom Mesiášovi, o narodení z panny v Betleheme, že jeho meno bude Immanuel, že bude zbitý a ukrižovaný, že bude svetlom nielen Židom, ale aj pohanom. To všetko je napísané v Starom zákone a zjavené jasnejšie v novozákonných spisoch.

V Písme čítame, že všetci veľkí patriarchovia viery boli zachránení tak isto, ako my – vierou (pozri Židom 11 kapitulu). Nikto nebol spasený z dodržiavania zákona, ale vierou v Ježiša Krista. Tak hovoril Peter vo svojej kázni v dome Kornélia: „Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho.“ Peter jasne veril, že v starozákonných spisoch sa hlása spasenie z viery a že každý prorok Starého zákona to káže tým istým spôsobom.

Pavol povzbudzuje mladého pastora Timotea slovami: „Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil a o čom si sa presvedčil vediať, od koho si sa naučil a že od detinstva znáš sväté písma, ktoré ťa môžu urobiť múdrym na spasenie skrze vieru v Kristu Ježišovi.“ (2. Timoteovi 3:14-15). Hovorí mu: „Pamätaj na to, na tie Písma, ktoré si sa učil od detstva, pamätaj na ne, pretože sú schopné priviesť ťa k spaseniu skrze vieru.“ Timotea učili starozmluvné Písma. To bolo všetko, čo vtedy mali. Evanjeliá a epištoly vtedy ešte neboli napísané. Od svojej mladosti Timotej čítal prorokov. Posolstvo sa nezmenilo. Evanjelium sa vždy kázalo iba jedno. Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky, a tak vieme, že posolstvo evanjelia Ježiša Krista je večné: „Ten, ktorý uverí v samotného Ježiša Krista, bude mať spasenie a odpustenie hriechov - a narodí sa znova.“

Vo veršoch 3 a 4 Pavol do Ríma píše: „o svojom Synovi, pošlom zo semena Dávidovho podľa tela určenom Synovi Božom v moci podľa ducha svätosti zo zmŕtvychvstania mŕtvych, o Ježišu Kristovi, našom Pánovi“. Čítame, že evanjelium je Božie posolstvo, je od Boha a týka sa Ježiša Krista. On je jeho cieľom. On je aj jeho témou. On je ten, o kom je celé evanjelium.

Vo verši 3 nám Pavol ukazuje ľudskú stránku Ježiša Krista. Ukazuje, že to bol muž, človek, patriaci do rodovej línie (pokolenia) kráľa Dávida. Vieme, že Ježiš Kristus nebol len Boh, ale bol aj človek. V Izaiášovi v kapitole 11 čítame, že príde z koreňa Jesseho a v Jeremiášovi 23, že bude výhonok z koreňa Dávidovho. O Ježišovi Kristovi bolo predpovedané, že príde ako človek a z kráľovskej línie Dávida.

Narodil sa zo ženy Márie, panny, a tak sa starozákonné proroctvo naplnilo a Ježiš Kristus prišiel medzi ľudí ako človek. Vieme, že vďaka jeho ľudskosti môžeme byť spolu s ním. Máme Boha, s ktorým môžeme mať vzťah. On sa stal človekom, aby žil práve tak, ako ja a ty, ale bez hriechu. Máme Boha, ktorý s nami cíti. Čítame, že bol pokúšaný každým spôsobom tak ako ty a ja. Čítame, že: „...nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu.“ (Židom 4:15). Ježiš Kristus vie, ako je to tu na Zemi. On bol človek a chápe naše pokušenia. Chápe zlo, ktoré sa nám deje, chápe aj naše skúšky a súženia, chápe aj únavu a hlad a každú vec, ktorou prechádza zlomené srdce, atď. Ježiš Kristus s tebou cíti, lebo on tu bol a prešiel všetkým tým, čím prechádzame my. Preto vieme, že máme Boha, ku ktorému môžeme prísť s dôverou.

Ježiš Kristus nebol tu na Zemi len ako človek. Bol tu aj ako Boží Syn podľa Ducha Svätosti, ako aj Pavol píše v prvých štyroch veršoch 1. kapitoly. Kristus vstal z mŕtvych. Jeho vzkriesením bolo ukázané a zjavné, že to je ten určený Boží Syn, ktorého poslal Boh (Rímskym 1:4).

Vzkriesenie ukázalo, že je Boží Syn, že je Mesiáš, že jeho obeť na kríži bola prijatá Bohom.

Svätý Duch prebýval v Kristovi a Kristus nikdy nestratil svoje božstvo. To nebolo tak, že bol Bohom, zobral na seba ľudstvo a odložil božstvo stranou. A nebolo to ani tak, že bol príliš Bohom a málo človekom tak, že by s nami nemohol súcítiť. Aj keď je to pre nás ťažké chápať, on bol naraz úplne aj Boh a naraz úplne aj človek.

Pavol vo verši 5 píše: „skrze ktorého (Ježiša Krista) sme dostali milosť a apoštolstvo cieľom poslušnosti viery medzi všetkými národmi za jeho meno“. Hovorí, že „skrze neho som dostal milosť a apoštolstvo“. Pavol vedel, ako a prečo dostal to, čo dostal. To nebolo preto, že viac študoval. Ani preto, že Boh vedel, že Pavol je dobrý človek. To všetko bolo z milosti. Boh mu dal milosť. Boh mu dal apoštolstvo a jeho zodpovednosť teraz je Boha poslúchať a robiť všetko to, čo mu káže. Pavol nebol spasený kvôli poslušnosti, ale preto, že teraz je spasený, má poslúchať. Tak isto je to aj s nami. Nie sme zachránení skutkami alebo niečím, čo by sme boli urobili alebo robíme. Posolstvo, ktoré rímsky zbor dostal, je to isté, ktoré sme počuli aj my. Práve tak, ako Boh hovoril do Ríma, tak hovorí aj k nám dnes.

Po prvé. Čítame, že boli povolaní v Ježiša Krista (Rímskym 1:7). Pavol píše veriacim, začína Božou láskou a píše: „Boh vás miluje“. Všetko začína Bohom a Božou láskou: „My milujeme jeho, lebo on prvý miloval nás.“ (1. Ján 1:19). To nie je naša veľká láska k nemu, ktorá by nás zachránila, ale jeho láska k nám: „Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme boli ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ (Rímskym 5:8).

Všetko začína Božou láskou a preto rímskym píše: „pamätajte, ste milovaní Boží“, a tak čokoľvek sa povie, či vás pokarhám, alebo napomeniem, alebo povzbudím, je to preto, že Boh vás miluje. Vidíme, ako je veriaci milovaný zvláštnym spôsobom. Žiaden neveriaci nie je v Biblii menovaný milovaný Boží. Môžete hľadať dopredu aj dozadu v Biblii. Toto pomenovanie je len pre veriacich, pre Božie deti. On má zvláštnu lásku k svojmu ľudu. Ak si Božie dieťa, tak to, čo tebe aj dnes hovorí, je: „Ty si môj milovaný. Milujem ťa a starám sa o teba, myslím na teba a budem ťa milovať večnou láskou.“ On ťa pozná tvojím menom. On vie všetko o tebe, aj tie tvoje najhoršie veci a napriek tomu ťa miluje. Ak by si aj ako kresťan nič nevedel o Bohu, tak máš vedieť to, že ťa miluje.

Po druhé. Ty nie si kresťan preto, že si svätý (alebo: že si bol svätý), ale preto, že sme zachránení, sme svätí. On nás učinil svätými a povedal „teraz buďte svätí, teraz žite sväto“. Prečo to máme robiť, čítame v ďalšej časti verša 7:

„...milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, a od Pána Ježiša Krista!“ Boh práve teraz k tebe hovorí cez toto písané slovo: „milosť a pokoj tebe“. Prvé posolstvo z tohto verša od Boha Otca a od Pána Ježiša, ktoré je napísané na papieri, je: milosť. Boh ti hovorí milosť tebe, čo je priazeň, ktorá je v rozpore, alebo opačná, voči zásluhám. Dostávaš priazeň, aj keď si zasluhuješ úplnú nepriazeň. Milosť je to, čo dostávaš, aj keď si ju vôbec nezaslúžiš. Boh aj mne dal milosť, hoci som si zasluhoval peklo. Bol som hriešny, bol som klamár, podvodník, cudzoložník a opilec. Nenávidel som zo srdca Boha. Spravodlivé Božie odsúdenie by bolo peklo na celú večnosť a Boží hnev, ale z dôvodov mne neznámych Boh povedal: „Chcem ťa, lebo ťa milujem.“

Druhé jeho posolstvo je: pokoj. Posolstvo pokoja nie je možné prijať bez milosti. Predtým, než som bol zachránený, nepoznal som pokoj. Ak nie si zachránený, tak nemôžeš poznať pokoj vo svojom živote a ak máš nejaký pokoj, je to falošný pokoj, nie skutočný. Jediná nádej pred tým, než som bol spasený, bola istá smrť, muky pekla a Boží hnev vyliaty na mňa ako následok mojich hriechov - a veľmi som sa toho bál. Často som rozmýšľal: Prečo ešte stále žijem? Ľudia

vedia, že Boh existuje, že sa zjavil, ale hovoria: „Nechcem mať s Bohom nič spoločné. Chcem žiť svoj život.“ Taký postoj som mal aj ja - tak som žil. Mam som chvíle radosti, ale nikdy to nebol pokoj, skutočný pokoj. Boli to v podstate len chvíle plné istého očakávania súdu. Tí, ktorí nepoznajú Krista, môžu očakávať len toto: Môžu očakávať Boží hnev a súd a musia myslieť na to, že pred touto skutočnosťou, pred touto Božou prítomnosťou v ich životoch, nemôžu utiecť.

Nie je miesto, kam utečieš pred Božou prítomnosťou. Biblia hovorí, že tí, ktorí neuverili v Ježiša, aby sa stal ich spravodlivosťou, sú už odsúdení. Boží hnev je nad nimi už kvôli hriechu ich neviery: „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.“ (Ján 3:36). Boh hovorí: „Preto, že si zlyhal a klamal, podvádzať, mal si zlé žiadosti a nenávidel si, a že si neuveril v môjho Syna, kvôli tomu vylejem svoj hnev na teba a nie je žiadne miesto, kde sa môžeš predom mnou skryť.“ Spomínam si, že ešte pred tým, než som bol zachránený, som toto vedel a čakal som na to, že príde ku mne Boh a zabije ma.

Raz sme išli autom po diaľnici v Amerike a vedľa cesty bola umiestnená tabuľa s textom: „Pozor! Skontrolujte si brzdy a dodržujte rýchlosť dolu kopcom“. Otočil som sa k priateľovi a povedal som: „Skontroluj brzdy!“ a ešte som povedal nahlas: „Ak dnes zomrieme, ja pôjdem do pekla.“ Spomínam si, ako som v ten večer prišiel domov, išiel som do mojej izby a povedal som: „Potrebujem Ježiša Krista“. Vedel som, že existuje, ale nikdy predtým som v neho neveril ako v Spasiteľa. Nikdy som nebol ochotný vzdať sa svojho hriechu a nikdy som nemať skutočný pokoj. Až potom, keď som poznal Božiu milosť, keď mi on odpustil moje hriechy, som mohol mať pokoj s ním. Už som viac nebol Boží nepriateľ, ale kvôli Ježišovi Kristovi som sa stal Božím dieťaťom, jeho synom, a tak, ako každé Božie dieťa, v Ježišovi Kristovi som dostal milosť, lásku a pokoj.

28. 3. 1999